

вуватъ никакви събрания, и тие твърде чѣсто сж принудени да пътуватъ по пустините на далечно разстояние отъ своите жилища. Въ тие случаи бащите и майките и въобще сѣки, който е способенъ да носи каква-годе тежестъ, са отдалечаватъ отъ къщата си понѣкогашъ въ продължението на довольно дълго време, като оставятъ дѣцата си въ ръцете и подъ попечителството на старците и на бабичките. Тие дѣца, — отъ които едни едвамъ захващатъ да бърборатъ, а други сж вече майсторе за това дѣло, — лазатъ и говорятъ по цѣльденъ съ оние дѣца, които сж отишли довольно далече въ своето разветие. И така, малко-по-малко тие дѣца са приучаватъ чрезъ сичкото това да говорятъ такавъ единъ езикъ, който е тѣхно собствено изобрѣтение. Дѣцата, у които езикътъ са е образовать вече, са стараятъ да подражаватъ на другите, слѣдователно отъ това дѣтенско бърборение са образува ново нарѣчие, което са състои отъ множество новосжставенни думи и выражения, — и слѣдъ едно поколѣние характерътъ на езикътъ са измѣнява окончателно^{*)}. Сжщото видиме и у оние овчере, които говорятъ гръцки и които са наричатъ по насъ „власи“. Нарѣчията на тие скитающа са европейски номади сж са отдалечиле едно отъ друго до такава степенъ, што овчерските колибаре отъ Доспатъ разбиратъ съ голѣмъ трудъ колибарете отъ Стара-планина. Фоктъ говори, че „дѣцата на фабричните работници въ Манчестеръ, които остоятъ по цѣльденъ исключительно между дѣтските общества, подъ надзорътъ само на една бабичка, сжставляватъ съвжршенно новъ езикъ.“ У на-

^{*)} Missionary Scenes and Labour in Southern Africa.